

Dziwnów, dnia 05 lipca 2016 roku

Zmiana interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego z dnia 20 maja 2016 roku (nr FW.3120.129.2016.GF)

Na podstawie przepisów art. 14j § 2a w zw. z art. 14b § 1 oraz art. 14c § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613, z późn. zm.) w zw. z art. 1c ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 849, z późn. zm.), po ponownym przeanalizowaniu sprawy dotyczącej interpretacji indywidualnej wydanej na wniosek

, o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości, w której uznano stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe,

Organ podatkowy:

- 1) stwierdza, że Interpretacja indywidualna z dnia 20 maja 2016 roku (nr FW.3120.129.2016.GF) jest nieprawidłowa;
- 2) zmienia wyżej wskazaną interpretację i stwierdza, że w przedstawionym stanie faktycznym, stanowisko Wnioskodawcy jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 25 kwietnia 2016 roku, Wnioskodawca -
, reprezentowany przez radcę prawnego wystąpił do Burmistrza Dziwnowa o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 849, z późn. zm.; dalej nazywana: „u.p.o.l.”) w zakresie podatku od nieruchomości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 14b § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613, z późn. zm.; dalej nazywana: „Ordynacją”) składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego

przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Wnioskodawca we wniosku wskazał, że jest właścicielem lokalu mieszkalnego znajdującego się w ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ o powierzchni 91,40 m². Lokal posiada w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu IX Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych 2 siedzibą w Kamieniu Pomorskim (SZ1K/00033191/0) oznaczenie jako budynek mieszkalny. Lokal jest wynajmowany podmiotom nieprowadzącym działalności gospodarczej na cele mieszkalne tych podmiotów. Najem ma charakter okazjonalny. Lokal został zakupiony przez wnioskodawcę z zamiarem jego odsprzedaży w przyszłości. Uzyskiwany z najmu przychód w rozliczeniach podatkowych w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych wykazywany jest przez wnioskodawcę jako przychód z działalności gospodarczej. Wnioskodawca złożył do Burmistrza Dziwnowa deklarację dotyczącą obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości w zakresie przedmiotowego lokalu za rok 2016, wskazując, iż powinna być do niego zastosowana stawka jak dla budynków mieszkalnych, albowiem lokal nie jest zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej. Pomimo, iż właścicielem lokalu jest przedsiębiorca faktycznie w lokalu tym nie jest prowadzona działalność gospodarczą, albowiem lokal wynajmowany jest osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej i zaspokaja potrzeby mieszkaniowe tych osób. W związku z prowadzonymi czynnościami sprawdzającymi przez organ podatkowy Wnioskodawca złożył korektę ww. deklaracji zgodnie z żądaniem organu. Jednakże w ocenie wnioskodawcy powyższa okoliczność nie zmienia sposobu prawidłowej kwalifikacji lokalu jako budynku mieszkalnego niezajętego na prowadzenie działalności gospodarczej. Przedmiotem działalności gospodarczej wnioskodawcy są głównie roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków i innych obiektów – zgodnie z załączoną informacją odpowiadającą odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS na dzień 05 kwietnia 2016 r.

We wniosku Wnioskodawca przedstawił pytanie czy opisany we wskazanym przez niego stanie faktycznym lokal mieszkalny powinien być opodatkowany podatkiem od nieruchomości według stawek dla lokali mieszkalnych w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit a) u.p.o.l., a nie według stawek dla lokali zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit b) u.p.o.l.? Tym samym, według stanowiska Wnioskodawcy właściwą stawką podatku od wskazywanej przez niego nieruchomości jest ta wynikająca z przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit a) u.p.o.l.

Według treści przepisu art. 14j § 1 Ordynacji, stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa. Na podstawie normy przepisu art. 1c u.p.o.l., organem podatkowym właściwym w sprawach podatków i opłat unormowanych w niniejszej ustawie jest wójt (burmistrz, prezydent miasta). Zgodnie z treścią przepisu art. 14j § 2a Ordynacji, wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa zmienia wydaną przez ten organ interpretację indywidualną, uchyla ją i stwierdza jej wygaśnięcie oraz zmienia lub uchyla postanowienie, o którym mowa w art. 14b § 5a Ordynacji.

W dniu 20 maja 2016 roku, Burmistrz Dziwnowa wydał Interpretację indywidualną, w której wskazał, że stanowisko Wnioskodawcy jest nieprawidłowe. Dnia 08 czerwca 2016 roku, Wnioskodawca za pośrednictwem swojego pełnomocnika skierował do Organu Wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, w który zaskarżył wydaną interpretację w całości oraz wniósł o uchylenie, bądź zmianę interpretacji i stwierdzenie, że stanowisko wyrażone przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku jest prawidłowe. Wnioskodawca poparł swój wniosek obszernym orzecnictwem z zakresu sporządzania interpretacji indywidualnych oraz interpretacji przepisów prawa podatkowego stanowiących przedmiot wydanej interpretacji. Wskutek powyższego Organ ponownie przeanalizował stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę oraz obowiązujący stan prawny.

Po ponownej analizie sprawy interpretacji indywidualnej wydanej na wniosek Wnioskodawcy, Organ ustalił co następuje:

Przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości, według treści przepisu art. 2 ust. 1 u.p.o.l., są grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W przypadku, gdy własność lokalu zostaje wyodrębniona, staje się ona odrębnym od budynku przedmiotem opodatkowania.

Zgodnie z treścią przepisu art. 1a ust. 1 pkt 3) u.p.o.l. grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej to grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem ust. 2a u.p.o.l. Według treści przepisu art. 2a u.p.o.l. do gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej nie zalicza się m.in. budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami.

W przepisach art. 5 ust 1 u.p.o.l., Ustawodawca rozróżnił stawki podatku od nieruchomości w zależności od rodzaju przedmiotu opodatkowania. Zgodnie z treścią tej regulacji, Rada gminy, w drodze uchwały, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości. W przypadku budynków lub ich części stawki nie mogą przekroczyć rocznie od budynków mieszkalnych lub ich części - 0,75 zł od 1 m² powierzchni użytkowej, zaś od budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej lub części takich budynków – 22,86 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą będącym spółką prawa handlowego, wpisanym do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Wnioskodawca wskazuje, że wynajmuje posiadany i wskazany w stanie faktycznym wniosku lokal na cele mieszkalne. Według przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego lokal jest przeznaczony na potrzeby mieszkaniowe osób trzecich, a zatem nie jest przeznaczony na cele jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Jednocześnie wnioskodawca zaznacza, że wynajem na rzecz osób trzecich ma charakter okazjonalny, a ponadto, że przychód z najmu w rozliczeniach podatkowych w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych wykazywany jest przez Wnioskodawcę jako przychód z działalności gospodarczej.

Ponowna analiza przepisów utwierdziła Organ w przekonaniu, że zasadą jest, iż wszystkie budynki znajdujące się w posiadaniu przedsiębiorcy podlegają opodatkowaniu według stawek ustalanych na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 2 lit b) u.p.o.l., z wyjątkiem budynków lub ich części o charakterze mieszkalnym, chyba, że te budynki mieszkalne lub ich części są zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej. Sformułowanie „zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej” oznacza bezpośrednio i faktyczne zajęcie danego budynku lub jego części na prowadzenie takiej działalności. Działalność ta może mieć różne formy. Przepisy powyższe wykluczają lokal mieszkalny z kręgu lokali związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, nie zmienia to faktu, iż lokal mieszkalny może zostać uznany za zajęty na cele prowadzenie działalności gospodarczej, co skutkuje opodatkowaniem go według wyższej stawki z przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit b) u.p.o.l. Za słuszny należy uznać pogląd wyrażony w Decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gdańsku z dnia 5 listopada 2012 r. (1583/12), iż *„Lokal mieszkalny opodatkować można najwyższymi stawkami, gdy zostanie on zajęty na prowadzenie działalności, co wynika z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b u.o.p.l. Termin zajęcie, którym posługuje się ustawa podatkowa, oznacza coś więcej niż związanie. Zajęcie rozumie się jako faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej z wykorzystaniem lokalu, a nie samo tylko posiadanie go przez przedsiębiorcę”*. Na potrzeby oceny stanu prawnego w przedmiotowej sprawie, warto także zwrócić uwagę na fakt, że przedstawiciele doktryny przytaczają pogląd, że *„W praktyce kontrowersje budzi opodatkowywanie podatkiem od nieruchomości budynków lub ich części wynajmowanych innym osobom bądź jednostkom. Jeżeli są to budynki (lokale) mieszkalne, należy je opodatkować według stawek przewidzianych dla budynków mieszkalnych nawet wówczas, gdy są przedmiotem najmu. Budynek (lokal) mieszkalny, bez względu na to, kto jest jego właścicielem (osoba fizyczna, przedsiębiorca), zawsze powinien być opodatkowany najniższymi stawkami podatku od nieruchomości przewidzianymi w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a u.p.o.l. W przypadku prowadzenia działalności gospodarczej w wynajmowanym budynku (lokalu) podatek powinien być naliczany według stawek właściwych dla budynków związanych z działalnością gospodarczą.”* (Leonard Etel; Komentarz do art. 5 u.p.o.l. w LEX). Ponadto, zgodnie z poglądami wyrażonymi w doktrynie *„decydujące znaczenie dla zaliczenia danego budynku do kategorii budynków mieszkalnych ma natomiast kryterium zaspokojenia podstawowych potrzeb mieszkaniowych właściciela budynku i osób mu bliskich lub ewentualnie innych ludzi (budynki mieszkalne na wynajem). Istotną cechą budynku, która pozwala na zakwalifikowanie go jako mieszkalnego, jest to, że posiada on niezbędne warunki do stałego przebywania tam ludzi wraz z prowadzeniem samodzielnego gospodarstwa domowego i faktycznie służy do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych (tak uchwała składu pięciu sędziów NSA z 1.07.2002 r., FPK 3/02, oraz wyrok WSA w Warszawie z 22.06.2005 r., III SA/Wa 916/05)”* (Wojciech Morawski (red.), Krzysztof Lasiński-Sulecki, Paweł Majka; Komentarz do art. 5 u.p.o.l. w LEX).

Analizując powyższe stanowiska, które Organ uważa za słuszne, należy wskazać, iż dopuszczalne jest opodatkowanie lokalu mieszkalnego według stawki z przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit b) u.p.o.l. tylko wówczas, gdy zajęty jest on na prowadzenie działalności. Przedmiotem działalności gospodarczej może być natomiast również najem lokali. Stąd

problemy interpretacyjny omawianych przepisów prawa, które skłoniły Wnioskodawcę do złożenia wniosku o interpretację przepisów art. 5 ust. 1 pkt 2 lit a) i b) u.p.o.l. Celem udzielenia odpowiedzi na pytanie Wnioskodawcy należy rozgraniczyć lokale mieszkalne zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej od takich, które służą rzeczywistemu zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych. Pomocne w tym zakresie są utrwalone poglądy orzecznictwa, zgodnie z którymi lokale mieszkalne posiadają niezbędne warunki do stałego przebywania tam ludzi i wraz z prowadzeniem samodzielnego gospodarstwa domowego i faktycznie służą do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych osób. Zgodnie z treścią wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 27 listopada 2012 roku (sygn. akt: I SA/Bd 847/12) *„Budynek zaspokajający podstawowe potrzeby mieszkaniowe, to budynek, który będzie zaspakajał zasadnicze, najważniejsze potrzeby mieszkaniowe podatnika, umożliwiając jednocześnie ich realizację ze względów technicznych przez cały rok”*, *„Aby uznać budynek za budynek mieszkalny winien on posiadać parametry techniczne umożliwiające zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych przez cały rok”*. Za zaspokajanie zasadniczych potrzeb mieszkaniowych należy uznać podstawowe zaspokajanie takich potrzeb. Sytuacja taka ma miejsce wówczas, gdy lokal stanowi rzeczywiste miejsce zamieszkania danej osoby, z zamiarem pozostawania w tym mieszkaniu i ogniskowania w nim życia codziennego. Z zaspokajaniem zasadniczych, najważniejszych potrzeb mieszkaniowych nie będziemy mieli do czynienia wówczas, gdy lokal zajmowany jest przez dane osoby jedynie czasowo i służy przykładowo celom wypoczynkowym.

Zajęcie na potrzeby działalności gospodarczej lokalu, a więc sytuacja, o której mowa w przepisie art. 5 ust. 1 pkt 2 lit b) u.p.o.l. będzie miała miejsce w sytuacjach, gdy przedsiębiorca posiada w swoim majątku lokal mieszkalny, wynajmuje ten lokal osobom trzecim, osiąga z tego tytułu zyski, rzeczywistym przeznaczeniem lokalu jest osiąganie z niego zysku z tytułu najmu, a dodatkowo lokal nie jest wynajmowany celem zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych najemców, a więc przykładowo, przeznaczony jest na cele prowadzonej przez tych najemców działalności gospodarczej, albo cel związany ze świadczeniem przez przedsiębiorcę usług w zakresie zakwaterowania, czy usługowo-turystycznych. W takich bowiem wypadkach lokal należałoby uznać za zajęty na potrzeby prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy, będącego właścicielem lokalu. Elementem koniecznym dla uznania lokalu za niepodlegający wyższej stawce podatkowej na podstawie przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit b) u.p.o.l. jest charakter mieszkalny lokalu oraz jego przeznaczenie na potrzeby mieszkaniowe. Wynika z tego, że czynnik zapewnienia podstawowych potrzeb mieszkaniowych jest istotnym elementem pozwalającym ustalić, że lokal powinien zostać opodatkowany według stawek z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit a) u.p.o.l.

Powyższe wnioski potwierdzają Decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2010 r. (3779/09), w której zaznaczono, że *„Ustawodawca opodatkował niektóre kategorie nieruchomości różnymi stawkami. Najniższą stawkę podatkową przewidziano więc dla budynków mieszkalnych lub ich części, albowiem zaspokajają one podstawowe potrzeby bytowe ludzi w zakresie zamieszkiwania. Znacznie wyższe stawki podatkowe przewidziano dla budynków pozostałych lub ich części. Z najniższej stawki nie powinny korzystać budynki letniskowe wówczas, gdy są tam jedynie sezonowo, a*

więc **ubocznie, zaspokajane potrzeby mieszkaniowe**, związane z wypoczynkiem, rekreacją, spędzeniem urlopów” oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 24 stycznia 2013 roku (sygn. akt: I SA/Sz 697/12), według którego „Jeżeli budynek służy celom rekreacyjnym czy też socjalnym, czyli nie służy do zaspokajania podstawowych potrzeb mieszkaniowych, a zapewnianie pracownikom okresowego lokum na czas wakacji czy delegacji związane jest z prowadzeniem przez spółkę działalności gospodarczej, to w odniesieniu do opodatkowania budynku spółki należy zastosować przepis art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b w związku z art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.”.

Jeżeli zatem nie ma miejsca sytuacja zbliżona do powyższych, o charakterze takiej jak opisane powyższej, nie ma wówczas podstaw do zastosowania przepisów art. 5 ust. 1 pkt 2 lit b) u.p.o.l. Lokal zaspokajający zasadnicze, a nie uboczne, podstawowe, a nie doraźne, potrzeby mieszkaniowe najemców, wówczas lokal będzie opodatkowany na podstawie stawki art. 5 ust. 1 pkt 2 lit a) u.p.o.l.

Wnioskodawca wskazał, iż przedmiotowy lokal jest oddawany w najem o charakterze okazjonalnym. W tym zakresie należy odnieść się do pojęcia „najmu okazjonalnego lokalu”. Zgodnie z treścią przepisów art. 19a ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 150, z późn. zm.; dalej nazywana: „u.o.p.l.”) umową najmu okazjonalnego lokalu jest umowa najmu lokalu służącego do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych, zawarta na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat. Do umowy najmu okazjonalnego lokalu załącza się w szczególności oświadczenie najemcy w formie aktu notarialnego, w którym najemca poddał się egzekucji i zobowiązał się do opróżnienia i wydania lokalu używanego na podstawie umowy najmu okazjonalnego lokalu w terminie wskazanym w żądaniu, o którym mowa w art. 19d ust. 2 ustawy, wskazanie przez najemcę innego lokalu, w którym będzie mógł zamieszkać w przypadku wykonania egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu, a nadto oświadczenie właściciela lokalu lub osoby posiadającej tytuł prawny do lokalu, o którym mowa w pkt 2 lub ust. 3, o wyrażeniu zgody na zamieszkanie najemcy i osób z nim zamieszkujących w lokalu wskazanym w oświadczeniu, na żądanie wynajmującego załącza się oświadczenie z podpisem notarialnie poświadczonym. Umowa najmu okazjonalnego lokalu oraz zmiany tej umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Oznacza to, że w przypadku umów najmu o charakterze okazjonalnym wymagane jest spełnienie szeregu przesłanek koniecznych dla uznania takiej umowy za ważną.

Wnioskodawca poparł stanowisko wyrażone we wniosku szerokim orzecznictwem, w tym chociażby wyrokiem NSA z dnia 16 grudnia 2009 roku (sygn. akt: II FSK 667/09) oraz wyrokiem WSA w Bydgoszczy z dnia 17 sierpnia 2011 roku (sygn. akt: I SA/Bd 268/11). Przedstawione głosy judykatury rozróżniają budynki i ich części „zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej” od takich „zawiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej”. Organ nie kwestionuje stanowiska wynikającego z przytoczonego przez Wnioskodawcę orzecznictwa.

Wnioskodawca wskazał również, że głównym przedmiotem jego działalności jest działalność w zakresie budownictwa. W ocenie Organu, nie ma znaczenia to, co jest głównym przedmiotem działalności Wnioskodawcy. Istotne jest to, czy lokal posiadany przez niego ma charakter mieszkalny i czy służy zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, oraz czy nie jest wykorzystywany na cele prowadzenia działalności gospodarczej.

Wnioskodawca deklaruje, że lokal jest przeznaczony na zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych najemców. Organ na potrzeby niniejszej interpretacji przyjmuje zgodnie ze stanowiskiem Wnioskodawcy, że przedmiotowy lokal wypełnia kryteria lokalu mieszkalnego i jest wykorzystywany przez Wnioskodawcę jako przedmiot najmu osobom trzecim na potrzeby zaspokojenia ich potrzeb mieszkaniowych, a zatem nie służy prowadzeniu działalności gospodarczej polegającej na oddawaniu czasowemu w najem osobom, które jedynie ubocznie zaspokajają potrzeby zakwaterowania, a rzeczywiście dążą do zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb mieszkaniowych, jest to ich główne miejsce zamieszkania. Najem lokalu ma charakter okazjonalny, czyli wypełnia kryteria przewidziane w u.o.p.l.

Mając na uwadze powyższą argumentację, należy uznać, iż w przypadku przedmiotowego lokalu należy stosować stawkę obowiązującą na terenie Gminy Dziwnów, właściwej dla budynków mieszkalnych lub ich części, a ustanowionej na podstawie przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit a) u.p.o.l. Wobec tego, Organ uznał za zasadne dokonanie zmiany wydanej w dniu 20 maja 2016 roku Interpretacji indywidualnej (nr FW.3120.129.2016.GF).

Pouczenie:

Wnioskodawcy przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie za pośrednictwem Organu, który wydał niniejszą interpretację (na adres: Burmistrz Dziwnowa, ul. Szosowa 5, 72-410 Dziwnów).

Wniesienie skargi może nastąpić po uprzednim wezwaniu na piśmie Organu, który wydał interpretację, w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j.: Dz. U. z 2012 r., poz. 270, z późn. zm.; dalej nazywana: „p.p.s.a.”).

Skargę do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Szczecinie wnosi się (w dwóch egzemplarzach):

a) w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa,

b) a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa – w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania. (art. 53 § 2 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a.).

BURMISTRZ
Grzegorz Józwiak